

RIGMADARAZÓ

*(Városhelyi mutatóványosok
Tücsök és Méhe játékának
megfejtett szövegtöredékei)*

ALAKOK:

az emlékező HEXERICH VON KELCHBLATT
TÜCSÖK, vándorzenész
MÉHE, könnyed vándor
a tojásrovó RIGMADÁR

1.

Amikor a forgó asztalhoz ültek, a teríték közép-
pontosan a tojásra irányult:

*„Vedd a tyúkot
vedd leáldozó nap
héját: tollasat, kérgeset.
Borulj ki a fészekből,
süsd meg!”*

2.

*„Egy szem
nyerstojásból lesz a szem.
Feltöröm, pohárban láthatóvá teszem:
elborítja az agyat, kocsonyásan
dereng.”*

3.

Méhe a tojáshoz mézet kanalazott s ahogy a
kövek közt torkába csurgott a méz (ő az ki
verseket fű alól húz elő) magához ragadta a szó:

79

*„A varázsló Völgyikúton született,
emlékekre hordott dombon túl...”*

itt megszakadt beszéde és ernyedte szárnyon
otthagyt a virágok összetöppedt szirmaitól,
mézszínűbe mosódó porok felöklendett csomóitól
bugyborékoló hangja.

4.

Tücsök, a vándorzenész is nehezen beszélt:

*„Kéreg. Közelít
a boszorkány
varratlan arcmozdulattal
feléd. Nem súg
átkokat. Pitypang
után motoz.”*

5.

Elhallgattak. A nagy kerek asztal lassan ugyan, de
folyton folyvást forgott. Méhe, könnyed vándor
és Tücsök, a vándorzenész mereven ültek
pereménél. Csak a kezükhöz torló poharak zaja
tört csendet.

6.

Ködöt szüröcsöltek a hozzájuk verődő poharakból.
Emlékeztek, hogy a Rigmadár felmerült,
szárnyaival leverte az elmulasztott vacsora
gyertyáinak kormát, testéhez terelte a homályt
és verseket ütött csőrével a tojás meszébe.

7.

80

Tücsök józanodott, feltápáskodott az asztaltól,
odabotorkált az üresen álló székhez, az egyre
forgó asztal zúzott fényében találmra felütötte a
varázsló könyvét, és hunyorogva bámulta betű-
füzéreit:

*„Ezt olvasom:
három körben
boszorlányok táncolnak.
A negyedik kör én vagyok.
A holdat ki merné
megnevezni?”*

8.

A Rigmadár pedig emelte szárnyát és a csarnok
széttárt tetejéről áthúzódott egy távoli fára:

„Fennakad.

*Vergődése nélkül
tömi ki a sötét.*

*Feszül a fán,
a csúcs énekre nyitja.”*

9.

Méhét a Rigmadár túnta kiszakította a tojás
csarnokából:

*„A terem szikkadt
fától alig fért el
a sötétben. Térdelve.
Akik nézték egymáshoz
bújva egy-egy
ablakot, boltívet tartottak össze.
Bomladozott ölelésük
a függönyök súlyától.
Botladoztak.*

*Térdelve mormolt, jobb
keze combján nyugodott,
a bal kavicsokkal babrált
– mindössze ennyi zaj lenne
szükséges egy lépés
megtételéhez – gondolta.”*

10.

Tücsök maradt. Később levette hátáról a tollvonót,
elégedetlenül mormogva babrált a hangokkal
(*ahogy kőbefűzött virágra csomót köt a sötét*).

11.

Évek teltek el, magig hámozott gyümölcsöket,
míg Méhére újból rátalált:

*„Szemközt egy kihalt
kisváros kopott
főterén a hajdani
zenélőkút repedt helyével
úgy állt ott egyedül, mint fenn
a volt városháza
szellős tornyában pókok
közt az óra. Ideje volt. Számtalan
kőlap hevert körülötte,
hol felverte fejét
a gaz – a föld
alól bújt elő.”*

12.

*„Egy nap, megbújva
a többi füvek között
a madarat nézte. Semmi
mást, csak a madarat
– ege nem lehetett – szimmetrikus
mozdulatokkal önmaga tükre ő.
A mozdulat ellesett lényegével a virág
szárából kilépett.”*

13.

82 Tücsök leste. Tollvonóval hessentette el Méhéből
a madarat, s húzta-vonta a talpalávalót lucskos
szárnyakkal. Így vigyázta.

14.

„... virágmenhely.
Meredek világ
hemperedik a hegyre.”

15.

„Keréknyomok
vannak a homlokodban.
Rajzoltam...”

